

3.

Habor och Signhild.

Om Habor och Signhild har jag i en utgiven bok skrivit en liten avhandling, erinrande om vilket stort antal platser göra anspråk på att vara skådeplatsen för denna kärlekens och trohetens vackra saga, men betonande att mycket talar för att Närke är den riktiga lokaliteten. Jag nöjer mig därför att återge visan sådan den förekommer i den Geijer-Afzeliuska samlingen:

Habor kung och Siva kung,
 De begynte sig ett kiv;
 Det var allt om stolts Signe liten,
 Hon var så vänt ett viv.
 Fast hellre haver Habor aktat vinna sig
 den allrasköna.

Habor drömde en dröm om natt
 I sängen där han låg,
 Arla om morgonen han vaknade,
 Han sade sin moder därav.

”Mig tyckte jag uti lunden var
 Allt med min brynja tung;
 Där rann en ros upp på min arm,
 Hon var både skön och ung.”

”Där rann en ros upp på min arm,
 Hon var både skön och ung;
 Var och en fågel, på kviste sutto,
 De månde för henne sjunga.”

Ingen uti konungens gård
 Den drömmen råda kunde,
 Utan Habors moder,
 Hon sörjer så margalunde.

”Är det dig till glädjen lagt,
 Att du skall vinna den mö,
 Så är det mig till sorgen lagt:
 För hennes skull skall du dö.”

”Är det dig till glädje lagt,
 Att du skall vinna det viv,
 Så är det mig till sorgen lagt:
 För hennes skull låter du ditt liv.”

Habor lät sig växa hår
 Och jungfrukläder skära,
 Så seglade han åt främmande land,
 Där ville han slöjder lära.

De histe upp deras silkessege!
 Under deras förgyllande rå,
 Så seglade de åt främmande land,
 Fast mindre än månader två.

De kastade ut sin ankar
 Uppå den vita sand.
 Det var Habor kungason,
 Han trädde där först i land.

Habor stiger över stätte,
 Hans brynja hon var ny.
 Det ringer uti det kalla järn,
 Det gjorde så stort ett gny.

Mitt uppe på medjegårdar,
 Där axlar Habor sitt skinn.
 Så går han upp i höga loft,
 För fruer och jungfruer in.

"Här sitten I, stolt Signil liten,
 Båd' I och edra kvinnor
 Min fader have: mig tili eder sänt,
 Jag skulle här slöjder nimma."

"Har eder fader till mig sänt
 I skolen här slöjder lära,
 I skolen äta ur fat med mig
 Och sova var natt hos min tärna."

"Jag är van sova på svanedur,
 Jag är ett konungabarn;
 Skulle jag hos eder tärna sova,
 Så döge jag visst i harm."

"Tjänen I kvar, min stolts jungfru,
 I given eder ingen kvida!
 I skolen äta av fat med mig
 Och sova var natt vid min sida."

Alla sutto stolts Signil litens mör,
 De hade söm på knä,
 Förutan Habor kungason,
 Han skar ut rosor av trä.

Alla sutto stolts Signil litens mör,
 De sydde det bästa de kunde,
 Förutan Habor kungason,
 Han leker med sin nål i munne.

Där satt Signil litens tjänstemö,
 Hon hade två händer så slöga:
 "Aldrig såg jag någon stolts jungfru
 Hava tu djärvare ögon."

Så leka Habor's ögon
 Som solen över andra stjärnor;
 Evert som stolts Signil liten var,
 Dit såg Habor gärna

"Aldrig såg jag någon stolts jungfru
 Kunna mindre sy med nål,
 Aldrig såg jag någon stolts jungfru
 Bättre kunna dricka av skål."

"Tig du, Signil litens tjänstemö,
 Du vakta inte på mig!
 Evert som jag mina ögon vänder,
 Så litet jag aktar dig."

"Jag är trött av resan stor,
 Har rest en väg så lång.
 Hören I, stolts Signil liten,
 Lyster eder till vilo gå?"

De åto och drucko en liten stund.
 Det var icke mycket länge,
 Upp stod stolt en Signil liten,
 Hon följde Habor till sänge.

"I sitten här, alla mina mör,
Syn eder gärning till ände,
Medan jag går i höga loft,
Och följer den jungfru till sänge!"

Habor satte sig i sängen ned,
Och tärnan drog av hans skor;
Det måtte höras så långan led,
Huru Habor's hjärta det slog.

Där lågo de en natt så lång,
Allt vid varandras sida;
Arla om morgon de vaknade,
De sade varandra sin kvida.

'Hören I, stolts Signil lilla,
Är någon här i världen till
Eder hug han leker uppå?'

"Här är ingen i världen till,
Min hug han leker uppå,
Utan Habor konungason,
Honom kan jag aldrig få."

"Är det sant I sägen för mig,
I haven Habor så kär,
Då vill jag sanningen säga,
Han är eder ganska när."

"Hören I, Habor konungason,
 Vi viljen I mig så skrämma?
 Vi riden I icke i min faders gård
 Med eder hök på händer?"

"Jag var mig i er faders gård
 Med min hök på händer;
 Eder fader är mig vorden vred,
 Han ville mig låta upphänga."

"Hören I, Habor konungason,
 I snacken dock icke så;
 Här ligger vid mina fötter
 De falska tärnor två."

"Ligger där vid edra fötter
 De falska tärnor två,
 Så ligger vid min huvudgård
 Min skarpa brynja blå."

Upp stod Signil litens tjänstemö,
 Hon axlade kappan blå;
 Så gick hon upp på höga loft,
 Där unga konungen låg.

"I vaken nu upp, herre konung!
 I haven nu sovit för länge;
 Här är Habor konungason,
 Han have er dotter i sänge,"

Upp stod unga konungen,
Han ropte över all sin gård:
"I stånden upp, alla mina hovmän,
I kläden eder i järn och stål!"

"I stånden upp, alla mina hovmän,
I kläden eder icke falskt!
Det vill jag eder för sanning säga,
Habor är en vågehals."

Det var stolts Signil liten,
Hon såg sig ut för säng:
"Här klädes i min faders gård
Så mången rasker hovdräng."

"Klädes där nu i er faders gård
Så mången rasker hovdräng,
Det vill jag för sanning säga,
Litet räds jag för dem."

"Här ligger vid min huvudgård
Min brynja och skarpa svärd,
Mig tager här ingen ut i dag,
Utan han får ofärd."

"Här ligger vid min huvudgård
Mitt svärd och silvbodda kniv:
Mig tager ingen här ut i dag,
Förr än mången låter sitt liv."

Det var Signil litens tjänstemö,
 Hon lydde däruppå;
 Stal hon bort hans skarpa svärd
 Och så hans brynja blå.

De stötte uppå dörren
 Både med svärd och spjut:
 "Hör du, Habor, konungason,
 Du gick för dörren ut!"

Det var Habor konungason,
 Han tog i sin huvudgård:
 Borta var hans brynja
 Och så hans goda svärd.

"Borta är min brynja
 Och så mitt goda svärd,
 Hören I stolt Signil liten,
 Här bliver en ömkelig färd."

De stötte uppå dörren
 Med sporrspända fot;
 Var den nagla i dörren var,
 De ruko Habor emot.

Somliga han med fötterna spann,
 Somliga med händerna slog;
 Det var femtio av konungens hovmän,
 Som för hans fötter dog.

De lade på Habor de hårdaste band
 Och alla voro de ny;
 Vart det band, på honom kom,
 Det slet han sönder i try.

Där stod Signil litens tjänstemö,
 Hon dem det rådet kände:
 "I tagen ett hår av Signils huvud
 Och binden om Habor's händer!"

De togo ett hår av Signils huvud,
 De bundo om Habor's händer;
 Förr ville han för henne dö,
 Än han ville slita det sönder.

"Hören I stolts Signil liten,
 I låten god kärlek vinna!
 När I sen min kappa hänga,
 Låten eder i buren brinna!"

De togo Habor konungason,
 De ledο honom utför by;
 Där fick han se de galgeträd,
 De voro alla ny.

"I hängen upp min kappa,
 Hon är av skarlakan röd;
 Få de fruer och jungfruer se,
 De ömka sig över min död."

Det var stolts Signil liten,
 När hon såg kappan hänga,
 Tände hon elden på buren sin
 Och lät sig där inne brinna.

Det var Habor konungason,
 Han mälte ett ord med skäl:
 "Är nu Signil innebränd,
 Som mig var ganska kär!"

"I tagen ned min kappa,
 Hon må nu på jorden ligga!
 Fast om jag hade try tusend liv,
 Jag ville ej ett av dem tigga."

Det var unga konungen,
 När han såg buren brinna:
 Somliga hjälpa Habor ned,
 Och somliga hjälpa stolts Signil.

När de kommo ut i rosende lund,
 Så var då Habor hängd;
 När de kommo till buren,
 Var Signil innebränd.

När de kommo ut i rosende lund,
 Så var då Habor död;
 När de kommo till buren,
 Var Signil bränd i glöd.

"Hade jag detta förra visst,
Deras kärlek har varit så stark,
Icke skulle Habor hängt
För hundrade tusen mark."

"I tagen nu Signils tjänstemö
Och sätten henne kvick i jord;
Hon har skilt mig vid dotter min,
Så ock en måg så god."
Fast heller haver Habor aktat vinna sig
den allrasköna.

Närke och närkingarne
i sången och dikten.

VII

Närkes
Folkvisor

Samlade av

J. L. Saxon

Stockholm - Nutidens Förlags Aktiebolag